

Hvad der karakteriserer vort parti:  
Linien fra Det kommunistiske Manifest  
til den russiske Oktoberrevolution og til  
grundlæggelsen af den Kommunistiske  
Internationale.

Kampen mod dette verdenspartis udart-  
ning; forkastelse af Folkefronten og Mod-  
standskampens alliancer. Arbejdet med  
genopbygningen af Revolutions doktrin  
og organ, i stadig kontakt med arbejder-  
klassen, - mod al parlamentarisk valgdeltagelse.

# KOMMUNISTISK PROGRAM

ORGAN FOR DET INTERNATIONALE KOMMUNISTISKE PARTI

Årgang 2 - nr.9 - februar 1971

Ansvarsh. ledelse: M. Nielsen

DANSK GIRO 16 43 66

SVENSK GIRO 67 64 07 - 0

ENKELTNUMMER

Adresse i Danmark :

Postbox 1023 - 8200 Århus N.

Adresse i Sverige :

Postbox 10011 - Lund 10

UDKOMMER HVERANDEN MÅNED

PÅ SVENSK OG DANSK

## INDHOLD :

ENGELS SOM AUTORITÆR ANTIPÆDAGOG

ENGELS TIL DEN KOMMUNISTISKE KORRESPONDANCE-KOMITE I BRUXELLES . . s. 2

PARTIAKTIVITET . . . . . s. 3

ORGANISK CENTRALISME - III del

TESER OM DET KOMMUNISTISKE VERDENSPARTIS HISTORISKE OPGAVE, AKTION

OG STRUKTUR - I OVERENSSTEMMELSE MED DET KOMMUNISTISKE VENSTRES

STANDPUNKTER GENNEM MERE END ET HALVT ÅRHUNDREDE . . . . . s. 4

KAPITALISMEN OG ARBEJDSLØSHEDEN. . . . . s.16

TROTSKISMENS "LÆRE" AF OKTOBERREVOLUTIONEN - IV del . . . . . s.18

VARFÖR RYSSLAND INTE ÄR SOCIALISTISKT - I del

DEN RYSKA KAPITALISMEN . . . . . s.22

PARTIETS ORGANER - BOGLADER MED PARTIPRESSE . . . . . s.24

KØB DET KOMMUNISTISKE VENSTRES TEKSTER :

NR. 1 - MARXISMENS GRUNDTRÆK og

PARTIETS KARAKTERISTISKE TESER - 40 s. - da.kr. 4-

NR. 2 - VAD ÄR OCH VAD VILL DET INTERNATIONELLA KOMMUNISTISKA PARTIET

- 22 s. - da.kr. 3-

Kommunistisk Program koster i løssalg da.kr. 1½ eller sv.kr. 1-

## ENGELS SOM AUTORITAR ANTIPÆDAGOG

### INDLEDNING

Når man fra "demokratisk" side en sjælden gang vover at invitere internationale kommunister til "panel-diskussioner" med andre "tendenser", forarges man altid over vort kategoriske afslag: klassen har kun én doktrin, hvis programmatisk og fysiske udtryk er det Internationale Kommunistiske Parti, som forbinder det historiske partis snart 150årige kampe med det kommende formelle partis revolutionære ledelse.

Der findes ingen "diskussioner" at føre med klassefjenden, uanset om han lader sine småborgerlige opportuniste kalde sig maostalinister, moskovitter, trotskister, rådstilhængere eller anarkosyndikalister.

Det historiske partis opgave er den uafbrudte, teoretiske tilintetgørelse af alle disse bærere af "nye" og gamle "løsninger" på arbejderklassens sag. Det formelle partis opgave er ledelsen af det revolutionære proletariats væbnede tilintetgørelse af alle opportunismens retninger.

I det fjerne 1846, da borgerskabet i adskillelige lande endnu drømmer om at fuldføre sin demokratiske, væbnede revolution, står Engels allerede fast på kommunismen som klassens entydige program, der intet har tilfælles med de småborgerlige humanister.

Læg mærke til, at for Engels (som sidenhen så ofte for Lenin) er afstemningen en intern mekanisme med funktionalistiske formål: man stemmer ikke, om det kommunistiske program (er rigtigt eller ej!), men om de tilstedeværende vil anse sig for en kommunistisk forsamling, så Engels kan vurdere om det kan betale sig at beskæftige sig med den. - Proselytterne kommer til programmet, som de må acceptere i sin totalitet for at kunne kalde sig kommunister.

ENGELS TIL DEN KOMMUNISTISKE KORRESPONDANCE-KOMITÉ I BRUXELLES <sup>1)</sup>

Komité-brev nr.3

Paris, d. 23. okt. 1846

Angående sagen om the Straubingers <sup>2)</sup> her, er der ikke meget at sige. Hovedsagen er, at de forskellige punkter for uoverensstemmelse, som jeg har måttet kæmpe til ende med fyrene, hidtil er blevet ordnet; Grün's hovedtilhænger og elev, Papa Eisermann, er blevet smidt ud, de øvriges indflydelse på flertallet af dem er fuldstændigt brudt sammen, og jeg fik en resolution mod dem vedtaget enstemmigt.

I korthed, dette er, hvad der skete:

Den proudhonistiske associationsplan blev diskuteret over tre aftener. Til at begynde med havde jeg næsten hele kliken imod mig, men til sidst kun Eisermann og de andre tre Grün-tilhængere. Hovedpunktet var at bevise nødvendigheden af revolution med magt, og i almindelighed at demonstrere, at Grün's sande socialisme, som fik nyt liv fra det proudhonistiske universalmiddel, var anti-proletarisk, småborgerlig, Straubinger'sk. Omsider blev jeg rasende over mine opponenter's evindelige gentagelse af de samme argumenter, og foretog et direkte angreb på the Straubingers, hvilket afstedkom stor indignation blandt grünisterne, men satte mig istand til at lokke den ædle Eisermann til et åbent overfald på kommunismen. Herpå gav jeg ham en sådan ubarmhertig gang prygl, at han aldrig dukkede op igen.

Jeg gjorde nu brug af det holdepunkt, som Eisermann havde givet mig - angrebet på kommunismen - hele tiden sådan, at Grün stadig intrigerede ved at rende rundt til værkstederne for at indkalde folk til sit hjem på søndage, osv. osv., og om søndagen efter det førnævnte møde fik sig selv til den grænseløse dumhed, at angribe kommunismen overfor otte eller ti Straubingers. Jeg meddelte derfor, at før jeg tog del i yderligere diskussion, måtte der foretages en afstemning om, hvorvidt vi mødtes her som kommunister eller ej. Hvis vi gjorde, måtte der drages omsorg for, at angreb på

kommunismen, af den slags som Eisermann foretog, ikke forekom igen; hvis ikke, hvis de simpelthen var tilfældige individer, der diskuterede tilfældige spørgsmål dér, så gav jeg ikke et klap for dem, og ville ikke komme igen. Dette forfærdede grünerne meget - de mødtes, sagde de, "for menneskehedens bedste", for deres egen oplysning, de var progressive sjæle, ikke ensidige system-ryttere, osv. osv., og det var bestemt umuligt at kalde hædersmænd som dem "tilfældige individer". Desuden var de nødt til først at vide, hvad kommunisme virkelig var (disse hunde, der i årevis havde kaldt sig selv kommunister, og kun var deserteret af frygt for Grün og Eisermann, der havde sneget sig ind blandt dem under kommunismens flag!). Naturligvis lod jeg mig ikke besnære af deres venlige anmodning om, at jeg skulle fortælle dem, de uvidende, i to eller tre ord, hvad kommunisme er. Jeg gav dem en yderst simpel definition. Den dækkede ikke andet end de særlige omhandlede punkter, og - idet fællesejet opstilledes - udelukkede fredsommelighed, blødgørelse eller hensynsfuldhed overfor borger-skabet eller the Straubingers, samt endelig, det proudhonistiske fællesaktiekompagni med dets bibeholdelse af individuel ejendom, og alt hvad dette medfører. Ydermere indeholdt det intet, som kunne give anledning til sidespring og omgåelse af den foreslåede afstemning. Jeg definerede derfor målet for kommunisterne på denne måde: 1) at opnå proletariats interesser i modsætning til borgerskabets; 2) at gøre dette gennem afskaffelsen af privat ejendom, og dennes erstatning med fællesejet; 3) ikke at anerkende andre midler for opnåelsen af disse mål end en demokratisk revolution med magt.

Dette blev diskuteret over to aftener. På den anden aften kom den bedste af grünerne, idet han kunne mærke stemningen hos majoriteten, fuldstændigt over på min side. De andre to modsagde hinanden hele tiden uden at bemærke det. Adskillige fyre, som aldrig havde talt før, fik pludselig munden på gлед, og erklærede sig helt afgjort på min side. Indtil da havde kun Junge gjort dette. Nogle af disse nye mænd talte - skønt de skælvede i dødelig frygt for at komme i klemme - helt godt, og synes i almindelighed at besidde ganske sund intelligens. Kort sagt, da det kom til afstemningen, erklærede mødet sig for kommunistisk i den ovennævnte definitions betydning med tretten stemmer mod de to stadig trofaste grüner - af hvem den ene senere forklarede, at han havde den største længsel efter at blive proselyt .....

- 1) Den Kommunistiske Korrespondance-komité, oprettet af marxismens grundlæggere i Bruxelles tidligt i 1846, bestod foruden Marx og Engels af Wilhelm Wolff og den belgiske socialist Philippe Gigot. Engels, som ifølge instruktion fra Komitéen tog til Paris i midten af august 1846, holdt Komitéen underrettet om sine aktiviteter gennem breve sendt til Marx. Det foreliggende brev er det tredje i denne serie.
- 2) Straubingers - rejsende håndværkersvende i Tyskland. Marx og Engels anvendte denne term for tyske håndværkere, som stadig i høj grad var påvirket af overlevede laugstanker og fordomme og som værnede om den reaktionære småborgerlige illusion, at det var muligt at vende tilbage fra kapitalistisk storindustri til små-håndværksproduktion.

=====

#### GENERALFORSAMLING I PARIS

I december mødtes kammerater fra ni lande til generalforsamling i Paris. Der blev behandlet en række emner og rapporter blev forelagt om det faglige spørgsmål, om det Kommunistiske Venstres historie og om imperialismens kurs.

#### REGIONALT MØDE I KØBENHAVN

I midten af januar afholdt de skandinaviske sektioner regionalmøde i København. På andendagen var der adgang for læsere og sympatisører, og de fik forelagt følgende rapporter: Først en kort indledning om partiets karakteristiske standpunkter, siden en gennemgang af det tyske partis første år og endelig rapporten om imperialismens kurs og marxismens økonomiske teori.

### ORGANISK CENTRALISME - III del

#### TESER OM DET KOMMUNISTISKE VERDENSPARTIS HISTORISKE OPGAVE, AKTION OG STRUKTUR - I OVERENSSTEMMELSE MED DET KOMMUNISTISKE VENSTRES STANDPUNKTER GENNEM MERE END ET HALVT ÅRHUNDREDE.

Forelagt ved partiets generalforsamling i Napoli d. 17.-18. juli 1965.

(NAPOLITESERNE)

1. De spørgsmål, der fremstilles historisk, som hørende til partiets doktrin, til dets aktion i de successive historiske situationer, og derfor til dets program, taktik og organisationsmæssige struktur, skal betragtes som en helhed, der i løbet af Det Kommunistiske Venstres kamp er blevet opstillet og fremført flere gange, uden at de nogen sinde er blevet ændret. Viderebringelsen af teksterne overdrages til partiets presse - her er det tilstrækkeligt at nævne de vigtigste:

- a) Den abstensionistiske, italienske Kommunistiske Fraktions fuldstændige teser af 1919;
- b) Rom-teserne fra Italiens Kommunistiske Partis II Kongres i marts 1922;
- c) De standpunkter, der forfægtedes af Det Kommunistiske Venstre på de internationale Kongresser i 1922 og 1924 samt ved det Udvidede Eksekutivmøde i 1926;
- d) Det Kommunistiske Venstres teser ved Italiens Kommunistiske Partis illegale konference i maj 1924;
- e) Det Kommunistiske Venstres teser ved Italiens Kommunistiske Partis III Kongres i Lyon 1926.

2. I disse, og i mange andre af de tekster, der vil blive anvendt, og som står trykt bl.a. i DET KOMMUNISTISKE VENSTRES HISTORIE og i teksten TIL FORSVAR AF DET KOMMUNISTISKE PROGRAMS UFORANDERLIGHED, går vi ind for, og fastslår altid de forudgående resultater, som vi anser for den revolutionære marxismes historiske erfaringer, hvorfor vi værner om klassiske programmatisk tekst, såsom DET KOMMUNISTISKE PARTIS MANIFEST og FØRSTE INTERNATIONALES STATUTTER af 1864.

Ligeledes står vi fast på de programmatisk hovedarbejder fra III Internationales (grundlagt 1919) I og II Kongres, samt på Lenins forudgående, grundlæggende teser om den imperialistisk krig, og om den russiske revolution. Desuden består Det Kommunistiske Venstres historisk erfaringer af de klare standpunkter, som hidrører fra det historisk og programmatisk resultat af den proletarisk bevægelses store kriser, og som kan sammenfattes i teorien om kontrarevolutionerne og om kampen mod den stadigt genopdukkende opportunistisk fare. Blandt disse historisk hovedpunkter, der er forbundet med såvel det sunde teoretisk syn som massernes store kampe, kan nævnes:

a) Den af Marx forfægtede likvidering af de småborgerlige og anarkistisk retninger, som betvivlede det grundlæggende princip om centralisering og disciplin over for organisationens centrum, og som for stedse tilintetgjorde de letkøbte ideer om lokalafdelingers selvstændighed, og om verdenspartiets føderalistisk sammensætning. Netop disse ideer blev siden hen årsag til det skændige sammenbrud for II Internationale - der blev oprettet i 1889 og gik til grunde, stillet over for krigen i 1914.

b) Vurderingen af Pariserkommunens storslåede erfaring i de tekster, som Marx forberedte i Internationalens navn, og som billigede overvindelsen af de parlamentarisk metoder, samt bifaldt den store pariser-bevægelses terroristisk og oprørske kraft.

c) Det sande revolutionære marxistiske venstres fordømmelse (under forspillet til første verdenskrig), ikke blot af den revisionistiske og evolutionistiske reformisme - der var opstået i hele II Internationale, og som tenderede mod at fjerne marxismens forudsigelse af den revolutionære katastrofe - men også af reaktionen på denne reformisme. Denne reaktion var øjensynlig proletarisk i "operaistisk" forstand (dvs. "arbetaristisk", og stemte helt overens med det yderste højres labourisme); den bestod i Sorels og andres revolutionære syndikalisme, som, under foregivelse af at vende tilbage til den direkte aktions vold, fordømte det grundlæggende marxistiske standpunkt om nødvendigheden af et centraliseret revolutionært parti og en totalitær og terroristisk proletarisk stat som de eneste våben, der er i stand til at føre klasseopstanden til sejr, og kvæle den borgerlige modoffensivs forsøg på kup og korrupsion; alene herved etableres forudsætningerne for det kommunistiske stats- og klasseløse samfund, der vil blive "kronen" på værket, såfremt sejren er vundet i international målestok.

d) Den ubønhørlige kritik og nedbrydning (som udførtes af Lenin, og af andre landes Marxistiske Venstre) af det uværdige forræderi i 1914, hvis værste og mest katastrofale form ikke blot bestod i overløber-standpunkterne om den nationale patriotisme, men også i en tilbagevenden til de afvigelser, der opstod samtidigt med den marxistiske kommunismes fremkomst, og som hævdede, at arbejderklassens program og aktion skulle foregå inden for rammerne af de borgerlige læresætninger om frihed og parlamentarisk demokrati, der ligeledes tiljublede som evige erobringer.

3. Hvad angår den efterfølgende tid for den nye Internationale udgøres Det Kommunistiske Venstres fundamentale programmatisk erfaringer ligeledes af den korrekte teoretiske vurdering og historiske forudsigelse af nye opportunistiske farer, som aftegnede sig under de første år af den nye Internationales livsforløb. Dette punkt skal udarbejdes ved hjælp af den historiske metode for at undgå tunge teoretiseringer. De første tegn på den kommende udartning, som afslørede og bekæmpedes af Det Kommunistiske Venstre, viste sig i taktikken vedrørende spørgsmålet om, hvilke relationer man skulle have til II Internationales gamle socialistiske partier, som kommunisterne organisatorisk havde skilt sig fra gennem partisplittelserne; alt dette medførte forkerte forholdsregler inden for den organisatoriske strukturs område.

III Kongres havde med rette konstateret, at det ikke var tilstrækkeligt (allerede i 1921 kunne det forudses, at den store revolutionære bølge, der fulgte på krigens afslutning i 1918, var ved at ebbe ud, og at kapitalismen ville forsøge modoffensiver såvel på det økonomiske som på det politiske område) at have dannet kommunistiske partier, der ufravigeligt stod fast på den voldelige aktions, det proletariske diktators og den kommunistiske stats program, sålænge en stor del af de proletariske masser forblev under indflydelse af de opportunistiske partier, som vi alle dengang anså for den borgerlige kontrarevolutionens værste redskaber, og som havde vasket hænderne i Rosa Luxemburgs og Karl Liebknechts blod. Men Det Kommunistiske Venstre ville ikke acceptere formlen om, at det var en betingelse for den revolutionære aktion (som ejheller består i små partiets blanquistiske initiativ) at erobre "flertallet" af proletariatet (bl.a. blev det aldrig klarlagt, om det drejede sig om det virkelige, lønarbejdende proletariat eller om "folket", omfattende både selvejende bønder, småkapitalister, håndværkere og alle andre småborgere). Denne formel om flertallet, med dens demokratiske bismag, fremkaldte den første mistanke om, at opportunismen skulle genopstå og blive indført ved hjælp af den sædvanlige hyldest til de dødbringende begreber: demokrati og stemmeoptælling - hvad historien desværre har bekræftet.

Fra og med den IV Kongres (slutningen af 1922) fortsatte Det Kommunistiske Venstres pessimistiske forudsigelser, og dets stærke kamp for at afsløre den farlige taktik (enhedsfront mellem kommunistiske og socialistiske partier, parolen om "arbejderregering") og de organisatoriske fejl (ønsket om at forøge partierne ikke blot ved tilslutning fra proletarer, der forlod de gamle socialdemokratiske og de centristeriske partier, men også ved sammensmeltninger med hele partier eller dele af partier, efter at man havde købslået med disses lederkliker; - ligeledes anerkendelsen som Kominterns nationale sektioner af partier, der foregav at "sympatisere", hvilket var en klar fejl i føderalistisk retning). Også på et tredje område angreb Det Kommunistiske Venstre allerede dengang - og stadigt voldsommere i de følgende år - den opportunistiske fares vækst: Internationales interne arbejds metode, der gik ud på at Centrum - dengang Eksekutiv-komiteen i Moskva - over for partier eller dele af partier, der var havnet i politiske fejltagelser, anvendte ikke blot "ideologisk terror", men først og fremmest organisatorisk pression, hvilket er en forkert anvendelse og gradvis en total forfalskning af de rigtige principper om centralisering og betingelsesløs disciplin. - Denne arbejds metode skærpedes over alt efter 1923, men særligt i Italien, hvor Det Kommunistiske Venstre, som hele partiet fulgte, udviste eksemplarisk disciplin ved at overlade ledelsen til højreorienterede og centristeriske kammerater, der udpegedes af Moskva; man misbrugte alvorligt "fraktionsmageriets" spøgelse samt den stadige trussel om fra partiet at ekskludere en retning, som kunstigt anklagedes for at forberede splittelser - med det eneste resultat, at de farlige centristeriske fejl blev fremherskende i partiets politik. Dette tredje vitale punkt blev diskuteret til bunds på de internationale kongresser, samt i Italien, og det er ikke mindre vigtigt end fordømmelsen af den opportunistiske taktik og de føderalistiske organisationsformler. F.eks anklagede den centristeriske ledelse i Italien Det Kommunistiske Venstres ledelse af 1921 og 1922 for diktatur over partiet (de samme centrister som i de år ellers havde erklæret sig for fuldstændigt enige med vor ledelse) og anvendte trusselen om ordre fra Moskva, ja vovede at udnytte formelen "det internationale kommunistiske parti"; således blev den anvendt i polemikken i 1925 (før Lyon - Italiens K.P.'s III Kongres) af Palmiro Togliatti, der var en virkelig mester i likvidationisme inden for den Kommunistiske Internationale.

4. Det er formålstjenligt at vise, at bekræftelsen på rigtigheden af denne kritik og diagnose skal søges i de historiske kendsgerninger, også selvom det dengang var let at hævde, at Det Kommunistiske Venstre, der afslørede symptomerne på en dødbringende krise, udelukkende byggede på doktrinære hensyn.

Hvad angår det taktiske spørgsmål, er det tilstrækkeligt at erindre om, at enhedsfronten opstod som en foreslået metode til at "ødelægge" socialistpartierne, og lade deres ledelser tilbage uden de masser af tilhængere, som så i stedet skulle gå over til os. Gennem udviklingen af denne taktik er det blevet bekræftet, at den indeholdt den fare, som skulle lede til forræderiet mod vort programs klassemæssige og revolutionære grundlag. De historiske følger af enhedsfronten fra 1922 er idag klare for alle: folkefronterne, der blev skabt for at støtte den demokratiske kapitalismes anden verdenskrig, samt de antifascistiske "befrielsesfronter", der har ført til den mest åbne form for classesamarbejde endog med det borgerlige demokratiske partier; - dette er det samlede udtryk for den tredje opportunistiske bølge, der skyllede hen over III Internationales lig. De første organisatoriske manøvrer ved parti-sammenlægningerne omkring 1922 har dannet grundlag for den totale forvirring, der hersker omkring alle de nuværende kommunistiske partiers parlamentariske og demokratiske hensigter, og har ført til den fuldstændige nedrivning af Lenins parlamentariske teser

fra den anden Kongres (1920). Da man ved det russiske partis tyvende Kongres i 1956 udslettede det sidste skær af organisatorisk verdensenhed for at kunne anerkende forskellige socialistpartier, arbejderpartier og endog folkepartier i dette eller hint land, så gjorde man, hvad det Kommunistiske Venstre havde forudset; dvs. man bortkastede programmet om det proletariske diktatur ved at indskrænke det til udelukkende at være et russisk fænomen, og indførte således istedet de "nationale" og demokratiske veje til socialismen, der ikke betyder andet end det fuldstændige tilbagefald til den infame opportunistisme fra før 1914, men da dette til og med er foregået i Lenins navn, udgør den nuværende moskovittiske opportunistisme en langt mere fejg og svinisk udgave.

Til slut bekræftelsen på vor anklage mod Internationalens arbejdsmetode og misforståede og ødelæggende pression ovenfra; denne anklage blev i 1926 mødt med centristernes bedrageriske tilbud om "lidt mere demokrati i partiet og i Internationalen", hvad der med rette forkastedes af det Kommunistiske Venstre, som bevarede sine oppositionsstandpunkter uden at true med allerede dengang (1926) at forlade Internationalen og splitte partierne; idag er denne anklage historisk bekræftet af stalinismens vilde terror og hærgen indenfor partiet ved hjælp af statens magtmidler - en terror og hærgen som med titusinder af drab skulle nedbryde en modstand, der sigtede mod en tilbagevenden til den revolutionære marxisme, og bolsjevikkernes og Oktoberrevolutionens store traditioner. Alle vore standpunkter hvilede således på en korrekt forudsigelse af begivenhedernes forløb, også selvom styrkeforholdet desværre blev af en sådan karakter, at det lykkedes for den tredje infame opportunistiske bølge at rive alt omkuld.

På et tidligt tidspunkt anviste det Kommunistiske Venstre de korrekte veje vedrørende spørgsmålet om forholdet mellem partierne og Internationalen, og mellem det russiske parti og den russiske stat. At disse vore standpunkter led nederlag er historisk knyttet til spørgsmålet om forholdet mellem den russiske stats politik og den proletariske politik i de andre lande. Dengang det under Stalin - som i Eksekutivkomiteen i efteråret 1926 blotlagde alle sine hensigter - blev erklæret, at den russiske stat ville forlade tesen om at lade sin fremtid betinge af et generelt klassesammenstød, der kunne styrte kapitalens magt i alle de andre lande, og at man - hvad angår den indlandske økonomi - ville hengive sig til "opbygningen af socialismen" - som i Lenins sprogbrug kun kunne betyde opbygning af kapitalisme, - så var det videre forløb givet på forhånd. Det bekræftedes af den blodige konflikt, som udryddede den opposition, der i Rusland opstod for sent og straks knustes ved hjælp af den lurvede anklage for fraktionsarbejde.

Spørgsmålet er knyttet til følgende ømfindtlige problem: i en bedragerisk og maskeret centralismes navn blev et kvælende apparat påtvunget alle partierne - i hvis rækker der kæmpede militante glødende revolutionære - og der blev spillet, ikke så meget på indflydelsen fra de store navne såsom Lenin, bolsjevismen, Oktober, som på den vulgære økonomiske kendsgerning, at den russiske stat rådede over de midler, med hvilke apparatets funktionærer blev betalt. Det Kommunistiske Venstre var vidne til denne skam, men holdt sig i en heroisk tavshed, thi det vidste, at en anden frygtelig fare var den småborgerlige og anarkistiske afvigelse, ifølge hvilken man skulle vrøvle: I ser jo, at det altid ender på den måde; hvor der er stat, parti og magt, der er der korruption, og såfremt proletariatet vil frigøre sig, må det gøre det uden parti og autoritær statsmagt. Vi vidste altfor godt, at når Stalins linie allerede i 1926 betød sejrens udlevering til den borgerlige klassefjende, så udgør disse middelklassens intellektualistiske afsindigheder de bedste garantier for, at det skal lykkes kapitalismen at overleve ved at fratage sine bøddler det eneste våben, der kan dræbe den.

Til denne pengenes ynkelige indflydelse - som vil forsvinde i det kommunistiske samfund efter en række indgreb og begivenheder, af hvilke oprettelsen af det kommunistiske diktatur blot er den første - kom brugen af endnu en manøvre mulighed, som vi dengang utvetydigt erklærede for blot at være de borgerlige parlamenter og diplomatier eller det ultraborgerlige Nationernes Forbund værdig: opmuntringen eller nedtrampningen - alt eftersom det passede - af karrieremageriet og de forfængelige ambitioner, som man med stræbsomme personer altid kan lade boble frem fra geledderne; - det foregik således, at enhver af disse personer blev stillet overfor det ubønhørlige alternativ at vælge mellem en øjeblikkelig og bekvem berømmelse, der fulgte den underdanige billigelse af den almægtige Centrals teser, eller en uigenkaldelig upåagtethed og mulig elendighed, såfremt det drejede sig om en og anden som havde villet forsvare de korrekte revolutionære teser, Centralen havde afvejet fra.

Det er idag klart bevist af historien, at hine internationale og nationale centraler befandt sig på afvigelsens og forræderiets vej. Ifølge den teori, som det Kommunistiske Venstre altid har forsvaret, er dette begrundelsen for at fratage den enhver ret til i en hyklerisk disciplins navn at opnå basens (partimedlemmernes) blinde lydighed.

5. - Det arbejde, som udførtes for overalt at genoprette klassepartiet efter den anden verdenskrigs afslutning, blev stillet overfor en yderst ugunstig situation, idet denne frygtelige historiske periodes internationale og sociale begivenheder på alle måder har begunstiget den opportunistiske plan om at udslette alle tendenser til klassekonflikt, og om, for proletarietets forblindede øjne, at fremlægge nødvendigheden af at støtte genoprettelsen af de parlamentariske forfatningsdemokratier over hele verden.

På grund af denne ubønhørlige modvind, - der er blevet forstærket ved, at brede proletariske masser har kastet sig i favnen på den forpestede demokratiske praksis, hvad der af de falske revolutionære er blevet forherliget endnu mere end under II Internationales revisionistiske periode, - har vor bevægelse kun kunnet svare med at anvende den erfaring, der stammer fra det lange og ugunstige historiske forløb. Efter at have antaget det gamle påbud, som indeholdes i sætningen: "sul filo del tempo" (stå fast "på linien gennem tiden"), gav vor bevægelse sig til atter overfor proletariet at fremhæve værdien af de historiske resultater, der havde brændt sig fast under det lange og smertefulde tilbagetog. Det drejede sig ikke om at indskrænke sig til at virke som kulturelle og agitatoriske udbringere af smådogmer, men at påvise, at teori og aktion er en dialektisk uadskillelig enhed, og at den marxistiske lære (for at undgå brugen af ordet erfaringer, der idag er i filisternes magt) ikke er et spørgsmål om bøger eller professortitler, men at den stammer fra dynamiske vurderinger af sammenstød, der har fundet sted mellem virkelige kræfter af betydelig størrelse og udstrækning, idet vi også bygger på de tilfælde, hvor den endelige vurdering må være en erkendelse af de revolutionære styrkers nederlag. Det er det vi med en gammel, klassisk marxistisk betegnelse har kaldt: "kontrarevolutionernes lære".

6. - Forskellige andre vanskeligheder ved vor bevægelses etablering på sit eget grundlag hidrørte fra de, for optimistiske, perspektiver, ifølge hvilke anden verdenskrig i 1945 - ligesom første verdenskrig havde medført en stor revolutionær bølge samt fordømmelse af den opportunistiske pest gennem bolsjevikkerne, Lenin og Oktobersejren - skulle være efterfulgt af historisk parallelle fænomener, og en hurtig oprettelse af et revolutionært parti i overensstemmelse med de store traditioner. Dette kunne være et storslået perspektiv, men indeholdt en alvorlig fejl, idet det ikke betænkte den "hunger efter demokrati", som

var blevet indgydt proletariatet, ikke så meget ved den italienske og tyske fascismes grusomme handlinger, men ved det fordærvende tilbagefald til den illusion, at efter generobringen af demokratiet ville alt være vendt tilbage til de revolutionære standpunkter ad naturlig vej; i modsætning hertil går det Kommunistiske Venstres centrale standpunkt ud på, at den største fare udgøres af de folkelige og socialdemokratiske illusioner, der danner grundlag, ikke for en ny revolution, der kunne tage "skridtet fra Kerenski til Lenin", men for den opportuniste, der er den mægtigste kontrarevolutionære kraft.

For det Kommunistiske Venstre er opportunismen ikke et fænomen af moralsk karakter, der kan indskrænkes til spørgsmålet om korrupsion i blandt individer, men derimod et fænomen af social og historisk karakter, som hævder, at den proletariske avantgarde - istedet for at stille sig klart mod den reaktionære front bestående af borgerskabet og de småborgerlige lag, der blot er endnu mere konservative end borgerskabet - skal virke for en politik, der sammenlænker proletariatet med middelklasserne. Heri adskiller opportunismens sociale fænomen sig ikke fra fascismen, thi begge bygger de på slaveriet for de småborgerlige lag, der også omfatter de såkaldte intellektuelle, den såkaldte politiker-klasse samt klassen af burokrater og administratorer, der i virkeligheden ikke udgør klasser men blot forægtelige periferiske koblerlag, hvorfor de heller ikke er istand til at fremvise historisk vitalitet. Det er ikke blandt disse vi finder de desertører fra borgerskabet, hvis betydningsfulde overgang til den revolutionære klasserækker Marx beskriver, men de er blot den kapitalistiske ordens bedste tjenere, der lever af lønninger, som hidrører fra den af proletarerne producerede merværdi. Den nye bevægelse viste endog tilbøjelighed til at dumpe ned i den illusion, at der er noget at gøre i de borgerlige parlamenter, omend den ganske vist forsøgte at puste nyt liv i Lenins berømte teser om den "revolutionære parlamentarisme". Det blev således ikke taget i betragtning, at en uigenkaldelig historisk vurdering havde påvist, at hin taktik ikke opfyldte sit formål uanset hvor ædelt og storslået det revolutionære perspektiv om at springe parlamenterne i luften indefra havde været i 1920 - dengang historien syntes at miste sin ligevægt; men alt havnede i den trivielle revanche mod fascismen under Modiglianis råb: "Leve parlamentet!".

7. - I løbet af en femtenårig periode har den unge proletariske bevægelse ad organisk og spontan vej efterprøvet den strukturelle form for sin aktivitet. Det drejede sig om en overgangsfase, og en historisk testamentering af det kommunistiske program fra den generation - der havde gennemlevet de storslåede kampe omkring den første efterkrigstid og splittelsen i Livorno (1921) - til den nye proletariske generation, der skulle befris for den tåbelige glæde over fascismens fald, og føres tilbage til bevidstheden om det revolutionære partis selvstændige aktion overfor alle andre, først og fremmest det socialdemokratiske parti - for således at genskabe de kræfter, der er helliget perspektivet om det proletariske diktatur og den proletariske terror mod såvel det store borgerskab som alle dets gridske håndlangere. Partiet realiserede en stræben, som allerede klart var tilstede i det Kommunistiske Venstre på II Internationales tid, og sidenhen under den historiske kamp mod den opportunistiske fares første udtryk i III Internationale. Denne stræben som betyder kamp mod demokratiet og al anden indflydelse hidrørende fra denne skændige borgerlige myte, har sine rødder i den marxistiske kritik, dens grundlæggende tekster og de første dokumenter fra de proletariske organisationer fra og med DET KOMMUNISTISKE MANIFEST.

Hvis den menneskelige historie ikke kan forklares ved indflydelsen fra specielle individer, der har kunnet udmærke sig ved fysisk, intellektuel eller moralsk styrke og evne, Hvis den politiske kamp anskues på

en forkert måde, i diametral modsætning til vor, idet den antages at bero på særlige personligheders afgørelser (uanset om afgørelserne træffes af en guddom, et samfundsaristokrati eller - hvad der er os mest imod af alt - den afstemningsmekanisme, hvori alle samfundselementer har tilladelse til at deltage). Hvis historien derimod er klassekampenes historie, som kun - ved at blotlægge de økonomiske forhold, der opstår mellem klasserne indenfor de givne produktionsforhold - kan aflæses af og anvendes på de sociale kampe, der ikke længere blot er kritiske men bevæbnede. - Når denne fundamentale læresætning har fundet sin bekræftigelse i det blod, som er udgydt af utallige forkæmpere, hvis ædle anstrengelser blev tilintetgjort af den demokratiske mystifikation. Når, endelig, det Kommunistiske Venstres klasseerfaring er rejst på denne vurdering af undertrykkelsen, udbytningen og forræderiet, så måtte vi udelukkende følge den vej, som i det historiske forløb i stadig højere grad befriede os for den dødbringende demokratiske mekanisme - ikke blot i samfundet og dets forskellige institutioner, men i selve den revolutionære klasse, og først og fremmest i dens politiske parti. - Denne vor udviklingsretning - som ikke kan forklares ved mirakuløs intuition eller tænkeres rationelle vurderinger, men som er sammenkædet med virkningerne fra virkelige, blodige og grusomme kampe, også når disse er endt med nederlag for de revolutionære styrker - kan spores i hele det Kommunistiske Venstres historiske virke, lige fra kampen mod valgforbundene og frimurervæsenets indflydelse, samt mod krigssuggestionen først under kolonikrigene og siden under første verdenskrig. Det var en triumf for det Kommunistiske Venstre, at proletariatet viste tilbøjelighed til at desertere fra de militære rækker, idet de vendte våbene mod de samme, som havde fået dem til at gribe dem ved først og fremmest at agitere for den altid demagogiske erobring af frihed og demokrati. Endelig fører disse historiske spor tilbage til dengang arbejderklassen i alle lande under ledelse af det revolutionære russiske proletariat kastede sig ud i kampen for at slå den første og direkte fjende ned, som forsvarede det kapitalistiske borgerskab: det socialdemokratiske højre og det endnu mere uværdige centrum, der ved at bagvaske såvel os som bolsjevismen, den russiske revolutions sovietdiktatur og Lenin, gjorde alt for på ny at slå bro mellem den proletariske fremmarch og de forbryderiske demokratiske idealer. - Samtidig hermed eksisterer denne tilbøjelighed til at befri sig for enhver indflydelse fra end og selve ordet demokrati i utallige af det Kommunistiske Venstres tekster, af hvilke vi har opregnet de vigtigste i begyndelsen af disse teser.

8. - Arbejdets struktur i den ny bevægelse byggede på hyppige møder omfattende udsendinge fra hele organisationens periferi. Bevægelsen var overbevist om sit eget virkes historiske betydningsfuldhed, styrke og langvarighed, hvilket ikke kunne opmuntre tvivlsomme individer til at søge en hurtig karriere, da den netop ikke gav løfter om men tværtimod udelukkede nogen som helst succes indenfor en overskuelig fremtid. - På disse møder blev der ikke planlagt debatter eller polemikker vedrørende teser, som stod i modsætning til hinanden, eller som på nogen måde kunne tendere mod længslen efter den antifascistiske syge: der var intet at stemme om, ingen afgørelse skulle træffes. Disse møder udgjorde udelukkende den organiske fortsættelse af det alvorlige arbejde, og bestod i den historiske videregivelse af fortidens frugtbare lære til de nuværende og fremtidige generationer, til den nye avantgarde, der vil fremstå af de proletariske massers rækker, som er blevet slået, forrådt og skuffede mindst hundrede gange, men som til slut vil rejse sig mod det rådende kapitalistiske samfund og komme til på deres egen krop at mærke, hvordan denne forrådnelses værste og giftigste form udgøres af den folkelige opportunistes skarer - af de store fagforbunds og store partiers burokrater, af hele det latterlige slæng af intellektuelle og kunstnere, der er "engageret" i - gennem forræderpartierne - at sætte deres ynkelige aktivitet i kobler tjeneste for de rige klasser og for den borgerlige og kapitalistiske sjæl, i dette ordets værste betydning - dvs. middelklas-

sernes sjæl, der ynder at fremtræde som folket.

Dette virke og denne arbejdsdynamik er inspireret af den klassiske lære fra Marx og Lenin, som gav deres fremstilling af de store historiske revolutionære sandheder form af teser. Disse teser og arbejder, der blev fremstillet i troskab mod de mere end hundredårige, store marxistiske traditioner, blev siden af partiets kadrer og gennem vor presse udbredt til alle møder, i de lokale grupper og ved regionale sammenkomster, og dette historiske materiale blev således bragt i kontakt med hele partiet. Det ville være meningsløst at indvende, at det skulle dreje sig om perfekte, uigenkaldelige og uforanderlige tekster, thi vi har i alle disse år erklæret, at det drejede sig om materialer under fortsat udarbejdelse, bestemt til at udkomme i stadig forbedret og mere komplet form; således er der da også med voksende hyppighed forekommet beundringsværdige bidrag fra partiets rækker, også fra helt unge elementer, helt i overensstemmelse med det Kommunistiske Venstres klassiske linie.

Det er kun med udviklingen af arbejdet i denne bestemte retning som forudsætning, at vi har skildret forventningen om den kvantitative udvidelse af vore rækker, og den spontane tilslutning til partiet, som en dag vil gøre det til en større social kraft.

9. - Før vi forlader emnet om partiets dannelse efter anden verdenskrig er det nyttigt atter at fastslå nogle resultater, som idag udgør karakteristiske standpunkter for partiet, for så vidt som de er virkelige historiske resultater, der er uafhængige af bevægelsens begrænsede kvantitative udbredelse, men ikke resultater, som er opfundne af unødvendige genier eller af højtidelige resolutioner fra "almægtige" kongresser.

Partiet erkendte meget hurtigt, at selv i en yderst ugunstig situation, men også i områder, hvor den største sterilitet hersker, må faren for at anse bevægelsens aktivitet for udelukkende at bestå i propagandistisk presse og politisk proselytisme afværges. Partiets liv må overalt, altid og uden undtagelser være integreret i en uafbrudt anstrengelse for at trænge ind i massernes liv, men også i de manifestationer, der er under indflydelse af direktiver, som står i modsætning til vore. Det er en urgammel tese for det marxistiske venstre, at man skal acceptere at arbejde i de højreorienterede fagforbund, hvor arbejderne er tilstede. Og partiet forkaster således de individualistiske standpunkter hos dem, som foragter at sætte deres fødder i sådanne fagforbund, og som teoretiserer deres krav om at bryde de få og ynkelige strejker, som de nutidige fagforbund opfordrer til. I mange områder har partiet nu en anseelig aktivitet af denne karakter bag sig, skønt det altid stilles overfor alvorlige vanskeligheder og fjendtlige kræfter, der i det mindste er talmæssigt overlegne. Det er vigtigt at fastslå, at også hvor dette arbejde endnu ikke er påbegyndt i større omfang, må det standpunkt forkastes, at det lille parti skal indskrænke sig til lukkede kredse uden forbindelser udaftil, eller nøjes med at søge tilslutninger fra "den offentlige menings" verden, som for marxismen er en falsk verden, der ikke skal betragtes på anden måde end som overstruktur for de økonomiske konflikter. Det ville ligeledes være fejlagtigt at opdele partiet eller dets lokale grupper i faste enheder, som kun er aktive indenfor et enkelt af områderne teori, studier, historisk forskning, propaganda, proselytisme og faglig aktivitet, - der alle er områder, som i vor teori og histories ånd er absolut uadskillelige, og principielt tilgængelige for alle, for enhver kammerat.

Det andet standpunkt, som partiet historisk har tilkæmpet sig, og som det aldrig vil kunne forlade, forkaster utvetydigt alle forslag om eller forsøg på at forøge dets styrke og grundlag gennem afholdelse af "partidannende" kongresser, fælles for utallige af de kredse og smågrupper, som er boblet frem siden krigens slutning - gennem udarbejdelse af usammenhængende og deforme fællesteorier, eller ved at hævde, at

der gives et fælles positivt grundlag, eksempelvis fordømmelsen af den russiske stalinisme og dets lokale afkom.

10. - Idet vi vender tilbage til de første år af den Kommunistiske Internationales historie, vil vi erindre om, at dennes russiske ledere, som bag sig havde ikke blot et dybt kendskab til den marxistiske doktrin og historie, men også til Oktoberrevolutionens storslåede resultater, ved teser - som f.eks. Lenins - forstod et materiale, der skulle være accepteret af alle, og som under det internationale partis livsforløb måtte underkastes en videre udarbejdelse. De krævede, at der aldrig måtte stemmes, thi alt skulle accepteres ved enig tilslutning, og bekræftes spontant af alle organisationens celler, som i hine strålende år levede i en atmosfære af entusiasme og triumf.

Det Kommunistiske Venstre var ikke uenig i denne velmente stræben, men det mente, at for at nå den udvikling, vi alle ønskede, ville det være nødvendigt at gøre forholdsreglerne for organisationen og oprettelsen af det kommunistiske parti mere strenge og stive samt nøjagtigt at angive alle normer for retningen i dets taktik, der skulle være den samme indenfor store kontinentale områder.

Da et vist sløseri begyndte at aftegne sig indenfor disse vitale områder - hvad vi påtalte selv overfor Lenin, og dets skadelige virkninger trådte frem, blev vi nødsaget til at fremføre indlæg mod indlæg og teser mod teser.

Til forskel fra de andre oppositionsgrupper, den der opstod i Rusland, og selv den trotskistiske retning, undgik vi altid med omhu at give vort arbejde indenfor Internationalen form af krav om ved demokratiske afstemninger at rådspørge hele basen, eller krav om generelle valg til de ledende komitéer.

Det Kommunistiske Venstre håbede at redde Internationalen og dens levende og stærke opbygning af store traditioner uden at organisere splittelsesbevægelser, hvorfor det altid tilbageviste anklagen for at have organiseret sig eller at ville organisere sig som en fraktion eller som et parti i partiet. Selv dengang den opstående opportunistes symptomer ikke længere kunne fornægtes, hverken befordre eller billige det Kommunistiske Venstre systemet med individuelle udmeldelser af partiet eller af Internationalen.

Imidlertid viser de angivne tekster hundredvis af steder, at det Kommunistiske Venstre i sin grundlæggende holdning altid har anset afskaffelsen af valgene og afstemningerne om kammerater, eller om generelle teser for en vej, der førte til afskaffelsen af en anden af demokratismens uværdige byrder, nemlig udelukkelse eller opløsningerne af lokale grupper. Vi har utallige gange utvetydigt hævdet den tese, at disse disciplinære fremgangsmåder i stadig højere grad skulle være undtagelser, for til slut helt at forsvinde.

Såfremt det modsatte sker, eller endnu værre, såfremt disse disciplinære spørgsmåltjener til ikke at redde sunde og revolutionære principper, men derimod en fremvoksende opportunistes bevidste eller ubevidste standpunkter - som det skete i 1924, 1925 og 1926, betyder dette blot, at centrums funktion er blevet håndhævet på en forkert måde, og selv har mistet enhver virkelig disciplinær påvirkning fra basens side, - dette så meget des mere som en disciplinær letkøbt strenghed istedet plat forherliges.

I de allerførste år håbede det Kommunistiske Venstre, at de organisatoriske og taktiske indrømmelser havde deres rod i øjeblikkets historiske frugtbarhed, og at de kun midlertidigt havde værdi, da Lenins perspektiv indeholdt store revolutioner i det centrale, og måske i det vestlige Europa, - og at man efter disse revolutioner ville vende tilbage til den, med de vitale principper overensstemmende, strålende og fuldstæn-

dige linie. Men alt eftersom dette håb i stadig højere grad blev erstattet af visheden om, at vi var på vej mod det opportunistiske forfald, - der måtte antage sin klassiske form af optimistisk selvros og forherligelse af de demokratiske valgintriger - så førte det Kommunistiske Venstre klarere end nogensinde sin historiske forsvarskamp uden at mindske sin mistro overfor den demokratiske mekanisme, også når det selv blev udsat for metoder indenfor partierne af parlamentarisk karakter. Disse var naturligvis helt overensstemmende med den i demokratismen iboende svindel, som det var rigtigt at bifalde, når den udførtes af fascismen, på hvis provokationer proletariatet skulle svare med våben i hånd, men som skulle angribes, når de frækt blev begået af netop den nye opportunisme, der var ifærd med at tilbageerobre partierne og Internationalen, også selvom det kunne give en ironisk tilfredsstillelse at høre dem sige: Vi er ti, og vi vil bøje jer som er tusinde (ordinovisterne). Vi vidste altfor vel, at de ville have endt deres skændige karriere med at bedrage tusinder af arbejderstemmer.

11. - Det har imidlertid altid været det Kommunistiske Venstres faste standpunkt, at såfremt de disciplinære kriser mangedobles og bliver en regel, så betyder dette, at et eller andet ikke fungerer i partiets generelle liv, og problemet fortjener at blive grundigt undersøgt. Naturligvis vil vi ikke fornægte os selv ved at hævde den barnagtighed, at redningen kan opnås ved at søge efter de "bedste" mennesker, eller ved at vælge formænd og næstformænd; alt dette anser vi for at være kendetegn på det opportunistiske fænomen, der står i historisk modsætning til det revolutionære marxistiske venstres linie.

Ligeledes står det Kommunistiske Venstre urokkeligt fast på en anden af Marx' og Lenins fundamentale teser: overfor de historiske alternativer og kriser, som det proletariske parti ikke kan undgå at være påvirket af, gives der ikke hjælpemidler i form af forfatningsmæssige eller organisationsmæssige formler, der måtte have magisk kraft til at redde partiet fra udartning. Dette hører hjemme blandt de småborgerlige illusioner, der hidrører fra Proudhon, og som via en lang kæde munder ud i Gramscis italienske ordinovisme, som hævder, at det sociale problem kan løses ved en organisationsformel for de økonomiske producenter. Utvivlsomt kan det historiske partis opadgående linie - under den udvikling partierne gennemgår - komme i modsætning til de formelle partiers udviklingslinje, som viser kursændringer, opgange eller nedgange, også med katastrofale tilbagefald som følge. Det marxistiske venstre anstrenger sig for at gribe ind, når de fysiske partiers linie er brudt for at lede denne tilbage til det historiske partis fortsatte og harmoniske linie. Dette er et principielt standpunkt, men det er barnligt at ville forandre det til organisationsrecepter. Ifølge den historiske linie anvender vi ikke blot vor viden om menneskehedens, den kapitalistiske klasses og den proletariske klasses fortid og nutid, men ligesåmeget en direkte og sikker viden om menneskehedens og samfundets fremtid, sådan som den med overbevisning er angivet i vor doktrin, der kulminerer i det klasseløse og statsløse samfund, som måske også på en hvis måde vil være et samfund uden parti, hvis man da ikke med parti forstår et organ, der ikke kæmper mod andre partier, men som udfører forsvaret af den menneskelige art overfor den fysiske naturs farer og igangværende og sandsynligvis også katastrofale processer.

Det Kommunistiske Venstre har altid ment, at dets lange kamp mod de formelle partiers sørgelige og tilfældige forandringer er foregået gennem en fastslåen af standpunkter, der på en fortsat og harmonisk måde er kædet sammen indenfor det historiske partis helt klare retning, som uden afbrydelser er fortsat gennem årene og århundrederne lige fra den opstående proletariske doktrins første standpunkter og til det fremtidige samfund, som vi meget godt kender, idet vi klart har overskuet det nutidige grådige samfunds væv og knuder, som revolutionen skal rive omkuld.

Engels' foreslag om at anvende det gode gamle tyske ord GEMEINWESEN (fællessværen, dvs. samfundsmæssigt fællesskab) istedet for ordet stat, var forbundet med Marx' opfattelse, at Kommunen allerede ikke længere var en stat, netop fordi den ikke længere var en demokratisk korporation. Det teoretiske spørgsmål har, efter Lenin, ikke klargørelse nødvendig, og der er ingen modsigelse i den geniale betragtning, at Marx øjensynligt skulle være en langt større statstilhænger end Engels, for såvidt som Marx nøjere har skildret, hvorledes det revolutionære diktatur er en virkelig stat, forsynet med væbnede styrker, med undertrykkende politi og med et retsvæsen, der har politisk og terroristisk form, og som ikke lægger sig hindringer i vejen ved juridiske spidsfindigheder. Spørgsmålet refererer også til de to læremestres enige fordømmelse af de tyske socialisters revisionistiske idealisme, der var indeholdt i den tåbelige formel "den frie Folkestat", der ikke kun stinker af borgerlig demokratisme, men som også vender op og ned på begrebet om klassernes ubønhørlige kamp, om tilintetgørelsen af borgerskabets statsmagt, på hvis ruiner oprettelsen af proletarietets ubarmhjertige og nedbrydende stat, der dog ikke er foreviget ved forfatningsmæssige form-ler, følger.

Det har derfor ikke drejet sig om at finde de forfatningsmæssige og organisatoriske retningslinier for den fremtidige "modelstat", hvad der ville være ligeså tåbeligt som dengang man søgte at bygge en model for andre landes socialistiske stater og samfund i det første land, hvor det proletariske diktatur blev oprettet.

Men den idé, der måske er den mest unyttige, er dog den, der tror at kunne bygge en model for det perfekte parti. Denne idé lider af borgerskabets dekadente svagheder. Thi borgerskabet, der står magtesløst over for forsvaret af sin magt, overfor bevarelsen af sit økonomiske system, - der ubønhørligt går mod katastrofen - ligesom overfor dets herredømme over den teoretiske tanke, søger tilflugt til deforme robotteknologier for at kunne overleve i disse tåbelige, formelle og automatiske modeller, for at undslippe den videnskabelige sikkerhed, med hvilken vi har erklæret dets historiske epoke og civilisation for dødsdømt!

12. - Blandt de doktrinære arbejder, som vi for nemheds skyld kan kalde filosofiske, og som hører til det Kommunistiske Venstre og dets internationale bevægelses opgaver, findes udviklingen af nærværende tese, som vi ofte har bidraget til gennem et forskningsarbejde, der viser, at den er i overensstemmelse med Marx', Engels', og Lenins klassiske standpunkter.

Den første sandhed, som mennesket vil kunne erobre, er forestillingen om det fremtidige kommunistiske samfund. Denne tese om det kommunistiske samfund kræver ikke materialer fra det nuværende, infame, demokratiske, kristne, kapitalistiske samfund; og den mener ikke mennesket kan bygge på arven fra den borgerlige revolutions foregivne positive videnskab, som for os er en klassevidenskab, der skal tilintetgøres og erstattes stykke for stykke, på samme måde som alle religionerne og de forudgående produktionsmåders normer. Indenfor teorien om de økonomiske forandringer, som fører fra kapitalismen - hvis struktur vi kender fuld stændigt, mens den er ukendt for de officielle økonomer - til kommunismen, undlader vi ligeledes at anvende bidragene fra den borgerlige videnskab. Den samme foragt har vi for dens teknik eller teknologi, der især lovprises af de tåbelige opportunistiske forrædere, som tror, at den er på vej mod store erobringer. På fuldstændig, revolutionær vis har vi rejst videnskaben om samfundets liv og dets fremtidige endemål. Når dette, den menneskelige hjernes værk vil være fuldstændiggjort - hvad det først vil være efter tilintetgørelsen af kapitalismen, af dens civilisation, skoler, videnskab og tyvagtige teknologi - vil mennesket for første gang også blive istand til at skrive den fysiske naturs videnskab og historie, og forstå universets store problemer - det univers

hvis hele forløb og processer, de nutidige, velafrettede videnskabsmænd fortsat vil kalde "skabte" - i den endnu ukendte fremtid.

13. - Disse og andre problemer udgør partiets aktionsområde - som vi fy sisk holder i live; og dette parti er en indføjelse i det store historiske partis linie værdig. Men disse teoretiske begreber er ikke hjælpemidler til at løse de små tvister, og de små menneskelige tvivl i vore rækker, der desværre vil eksistere ligeså længe som tilstedeværelsen af individer, der er omgivet og beherskede af den kapitalistiske civilisations barbariske miljø. Sådanne udviklingsforløb kan altså ikke anvendes til at forklare, hvorledes livsmåden for et parti - der er fri for opportuniste - efterhånden fastslås; denne livsmåde er indeholdt i den organiske centralisme, og kan ikke hidrøre fra en "åbenbaring".

I det Kommunistiske Venstres arv kan man genfinde følgende klare marxistiske tese i alle de polemikker, der førtes mod Moskvacentrets udartning. Partiet er på samme tid en faktor i og et produkt af situationernes historiske forløb, og det vil aldrig kunne anses for et fremmed og abstrakt element, der kan beherske det omgivende miljø, uden at man falder i en ny og endnu ynkligere utopisme.

At man i partiet kan tendere mod at skabe et vildt antiborgerligt miljø der i stort omfang foregriber det kommunistiske samfunds karaktertræk, er en urgammel holdning - f.eks. hos de unge italienske kommunister allerede i 1912.

Men denne værdige stræben kan ikke indskrænkes til at betragte det ideelle parti som et samfund omgivet af uoverstigelige mure.

Ifølge den organiske centralismes opfattelse består der ved udvælgelsen af partiets elementer - hvilket vi altid hævdede overfor Moskvas centriste - følgende garanti: Partiet insisterer på at indprente retningslinierne fra sin doktrin, aktion og taktik med en metodemæssig entydighed og enhed, som går ud over tid og rum. En mulighed for alle, som overfor disse retningslinier føler sig ilde tilmode, er den selvfølgelige at forlade partiets rækker. Ikke engang efter den fuldbyrdede magterobring kan vi acceptere tvangsindmeldelsen i vore rækker; - udenfor den korrekte betydning af den organiske centralisme ligger derfor de terroristiske pressionsmetoder på det disciplinære område; disse kan ikke undgå selv i ordvalget at efterligne de misbrugte borgerlige forfatningsformer, såsom den eksekutive magts ret til at opløse og genskabe det formelle valggrundlags enheder: alt dette er former, som i lang tid er blevet anset for overvundne, ikke blot hvad angår det proletariske parti, men endog hvad angår det sejrige proletariats revolutionære og midlertidige stat. Partiet skal ikke, - overfor dem, der vil tilslutte sig det - opstille forfatningsmæssige og juridiske planer for det fremtidige samfund, thi sådanne former tilhører kun klassesamfundene. Enhver, som ser partiet fortsætte ad sin klare vej, der atter er vist i disse teser - forelagt ved generalforsamlingen i Napoli juli 1965 - og som endnu ikke føler sig på højde med dem, ved meget godt, at kunne tage enhver anden retning, som afviger fra vor. Hvad dette angår behøver vi ikke at antage nogen anden forholdsregel.

(I næste nummer bringer vi TILLÆGSTESERNE om Organisk Centralisme)

## KAPITALISMEN OG ARBEJDSLØSHEDEN.

(oversat fra LE PROLETAIRE 15. dec. 1970)

Arbejdsløsheden stiger. De franske "arbejdsformidlings"bureauer, disse nye kontorer for slavehandel oprettet af den borgerlige stat, har sidste måned indskrevet 300.000 "anmodninger om beskæftigelse, der ikke er opfyldt"; ifølge den officielle statistiks egen indrømmelse bør dette tal dog ganges med 1,7 for at finde frem til det virkelige antal arbejdsløse, thi mange arbejdere undlader at underkaste sig disse unødige administrative trakasserier: Der er således i Frankrig mindst 500.000 arbejdsløse (i det officielle sprogbrug: "personer disponible for beskæftigelse". - I er ikke arbejdsløse, afskedigede kammerater, I er disponible - til rådighed for en anden kapitals udbytning efter dennes forgodtbefindende!). Dette tal, som er voksende, er ikke særegent for Frankrig. Italien tæller 650.000 arbejdsløse, U.S.A. 4.600.000 (+ 1.600.000 på et år!), Canada 600.000, England 600.000 (og eksperter mener, at det vil nå 1.000.000); selv i det velhavende Tyskland indskrænker visse brancher timetallet, og man forudser, at arbejdsløsheden vil begynde at vokse.

Denne arbejdsløshedens internationale karakter viser, at den ikke er følgen af regeringens "fejlagtige politik", som reformisterne gerne vil fremstille det, men et uundgåeligt resultat af den kapitalistiske produktionsmåde. Kapitalen søger uophørligt at hæve profitterne ved at sænke kostpriserne; for at opnå dette tøver Kapitalen ikke med at bortjage arbejderne, når de kan erstattes af mere produktive og mere økonomiske maskiner (i borgerskabets sprogbrug kaldes dette "produktivitetsgevinster"). Den dræber ligeledes ved konkurrencens spil de mindre moderne virksomheder og kaster jævnligt disses arbejdere på gaden. Den fortsatte strøm af afskedigede arbejdere vil forøge den reserve af arbejdsløse, der er disponibel for andre kapitaler, som har behov for udvidelse eller for at skabe nye fabrikker og udgør således den industrielle reservearmé, som kapitalistklassen kan inddrage efter sit behov. Hvis Kapitalens nye krav på arbejdskraft overstiger afskedigelserne, dvs. hvis Kapitalens ekspansion er større end produktivitetsgevinsterne, vil den industrielle reservearmé formindskes (hvilket har været tilfældet i Tyskland de sidste 3 år): antallet af arbejdsløse falder, de afskedigede arbejdere har bedre chancer for at finde et arbejde; men dette vil intet ændre i deres situation som udbyttede, hvor de er tvunget til at vandre fra fabrik til fabrik, fra arbejde til arbejde, uden hensyn til deres indkvarteringsmuligheder, deres familie, osv. - hvis de fortsat vil leve. For at undgå lønstigninger når efterspørgslen på arbejdskraft overstiger udbudet, har borgerskabet iøvrigt hele tiden den mulighed at indføre proletarer fra andre lande.

Men en sådan situation er en undtagelse; antallet af arbejdsløse kan kun falde i en periode med stærk vækst, når Kapitalen har rige afsætningsmarkeder og ikke har generende konkurrenter. Når markedet svækkes og når konkurrencen forstærkes, sænkes Kapitalens vækst; behovet for ny arbejdskraft vil falde under antallet af afskedigelser; de afskedigede arbejdere vil have få chancer for at finde ny beskæftigelse, og hvis de finder det, vil det blive til en lavere løn; reservearméen af arbejdsløse vil vokse.

Sådan er kapitalismens lov, som de borgerlige ideologer havde troet at kunne glemme i den frugtbringende periode med genopbygningen af de nationale økonomier, der fulgte efter krigen, men som nu, da den internationale konkurrence raser, trænger sig ind på dem. De mest bevidste af disse borgerlige ideologer ser dette i øjnene med rædsel - ikke af humanitære grunde ganske vist: de udtrykker kun deres klasses frygt. Den enkelte kapitalist vil kunne glæde sig over væksten i reservearméen, som for ham betyder øjeblikkelig disponibel arbejdskraft, når han behøver det, og muligheden for at betale lavere lønninger; men borgerskabet som helhed har faktisk lært, at det kun kan fryde sig herover til et vist punkt, thi denne masse af arbejdsløse udgør et uroskabende og farligt element.

OECD's specialister, som i en nylig rapport forudså nødvendigheden af en vækst i arbejdsløsheden for at bekæmpe væksten i priserne, fik derfor smæk over fingrene af alle de kapitalistiske landes regeringer for at have udtrykt Kapitalens økonomiske sandheder så usminket: Thi, samtidig med at en sådan sandhed ikke er tjenlig til at indrømmes offentligt, så ignorerer den også borgerskabets langsigtede politiske interesser. Kronikøren i det særdeles borgerlige "Entreprise" 21.11.1970 reagerede øjeblikkeligt: "Er sådanne chokmetoder acceptable? Svaret tåler ikke nogen tvetydighed, især ikke i Frankrigs tilfælde. Det er NEJ. Den franske erfaring fra maj-juni 1968 erindrer om, at hvis målsætningen er, at "få det hele til at eksplodere" findes der ikke noget bedre middel... . Uden arbejde, vil arbejderne igen blive revolutionære".

Mere hyklerisk, som det sømmer sig for det intellektuelle småborgerskab, beklager Le Monde's journalist sig (15.-16.11.1970) sukkersødt: "Hvis dette virkelig er eksperternes tankegang, må man konstatere, at de søger at retfærdiggøre et tilbagefald i den økonomiske tænkning, som vil føre denne godt og vel et århundrede tilbage".

Arbejderne burde være disse to borgerskabets lakejer taknemmelige, for, under frygtens pres, så klart at have indrømmet disse klassesandheder: uden arbejde, vil arbejderne igen blive revolutionære; den borgerlige "økonomiske tænkning" har intet fremskridt kunnet gøre i forhold til "KAPITALEN" af Marx! Idet borgerskabet har indset disse sandheder, har det endog beordret sine tænkende lakajer til videnskabeligt at udregne den "alarmtærskel", hvis overskridelse vil betyde, at massen af arbejdsløse, der økonomisk er ønskelig, politisk måtte bedømmes som farlig (et smukt eksempel på den borgerlige "videnskab", der hævdes at stå over klasse modsætningerne, og som PCF anstrenger sig for at pådutte arbejderne). Et studie fra det meget lærde "Selskab for økonomi og anvendt matematik" har svaret:

"Studiet af udviklingen i de sociale sammenhænge giver, for Frankrigs vedkommende, mulighed for at fastsætte den maksimale størrelse, som antallet af personer disponible for ny beskæftigelse (læs: arbejdsløse - red.) kan antage uden at skabe sociale konflikter, til 2,5 % af den aktive disponible befolkning." ("Frankrig i 1975 og 1985", SEMA, maj 1970)

2,5 % af den aktive franske befolkning udgør netop de eksisterende 500.000 arbejdsløse. Den borgerlige stat må derfor gribe ind mod truslen. Hvordan undgår man et for stort antal arbejdsløse? Ved at skabe ny beskæftigelse, dvs. ved at investere for at udvide de eksisterende virksomheder eller for at skabe nye: men dette betyder fabrikation af stadig flere varer, der må og skal sælges, samtidig med at markederne svækkes og konkurrencen forstærkes. For at undgå overproduktion og tabsgivende salg har Kapitalen måttet dæmpe sin vækstrytme og derved frembragt risiko for den sociale krise; den kan kun accelerere sin flugt fremad mod den økonomiske overproduktionskrise: dette er det dilemma, der konfronterer de forskellige nationale borgerskaber.

For at slippe herudenhver er deres sidste udvej indkastelsen af betydelige investeringer (offentlige arbejder), finansieret af staten, for at sætte de arbejdsløse i arbejde: denne "løsning" indviedes i 1848 i Frankrig med de såkaldte "Nationalværksteder", der beskæftigede de arbejdsløse til en ussel løn, den genoptoges af de fascistiske regimer og af USA mellem de to sidste imperialistiske krige, og er fornylig genoptaget af Canada, der just har vedtaget gennemførelsen af et stort nødprogram for offentlige arbejder for at bekæmpe arbejdsløsheden. Sådanne forholdsregler er ikke dikteret af nogen menneskekærlighed: ved at give et foreløbigt, usselt betalt arbejde til en del af arbejderklassen, der er underkastet arbejdsløshed, håber borgerskabet simpelthen at splitte arbejderklassen ved at udnytte dens sult, og at sonderdele den sociale ekspløtion, der truer. Når de såkaldte faglige ledelser af staten forlanger gennemførelsen af disse samme forholdsregler ("skabelsen af nye arbejdspladser for at imødegå behovene, og aktion for at opnå offentlige investeringer" ( siger et ) fælleskommuniké for CGT og CFTD fra 1. dec.)

afslører disse således, at de forfølger det samme mål: "Der må tages forholdsregler for at berolige dem - advarer de - ellers vil vi ikke længere kunne styre dem!"

Arbejderne må forstå, at man ikke kan bekæmpe kapitalismens uundgåelige resultater ved sådanne lapperier. Når Kapitalen slår Jer i hovedet, er løsningen ikke at bede den om plastre, men at forene sig for at slå den ned. Proletarerne kan ikke håbe på nogen som helst beskyttelse fra den borgerlige stat, der blot er deres udbytteres kollektive redskab. Det er deres egen styrke, de må stole på, ikke ved gennem manifestationer at kræve statsinvesteringer, men ved at kræve en fuld løn udbetalt til deres afskedigede kammerater og til alle arbejdsløse. Især må de nå til fuld bevidsthed om den sandhed, som man ikke længere kan skjule for dem: arbejdsløsheden er et nødvendigt og uundgåeligt resultat af kapitalismen; den eneste sande reform vendt mod arbejdsløsheden er kapitalismens sønderknusning!

- o - o - o -

#### TROTSKISMENS "LÆRE" AF OKTOBERREVOLUTIONEN (4)

- fortsat fra de tre forrige numre (KP 6, 7 og 8)

De samme årsager, der bragte Trotskij i modsætning til socialdemokraterne, forhindrer ham endnu i 1929 i at føre sin kamp mod Stalin under det SOVJETTISKE DEMOKRATIS banner: Trotskij ved udmærket, at på det SOVJETTISKE GRUNDLAG stiller sig såvel tilhængere af socialismen, som ham selv, som kræfter, der, uden på mindste måde at være socialistiske, bekæmper Ruslands tilbagevenden til en halvkolonial afhængighed af den vestlige kapitalisme, og som altså heller ikke ønsker en restauration. Disse kræfter er alle de ikke-proletariske lag, som er fjender af den revolutionære internationalisme, og som, inden for eller uden for Partiet, støtter den stalinistiske bevægelse henimod "DEN DEMOKRATISKE PATRIOTISME, DER HAR TILEGNET SIG HISTORIENS ELEMENTÆRE LÆRDOMME". Det er denne "ustrialovisme" (1), som Lenin var den første til at undsige, og som, opstod i de mest oplyste emigrationsmiljøer, har infiltreret det Parti, der er ved magten - Trotskij undsiger uophørligt dette faktum - under banneret "Socialisme i et enkelt land". Hvad angår det sovjetiske DEMOKRATI, denne "sikring", denne "isolator" oprettet af bolchevikkerne for at undgå, at revolutionen BUKKER UNDER I EN FRUGTESLØS KAMP MELLEM DET SOCIALISTISKE PROLETARIAT OG DE HALVBORGERLIGE BONDEMASSER, så ved Trotskij vel, at det er borgerkrigens højspændte strøm, der har sprængt denne sikring og fremtvunget krigskommunismens rene proletariske diktatur, med dets tvungne rekvisitioner og dets "autoritære" indordning af de revolutionære bønder i den Røde Armé. For forsvareren af proletarietets bolchevikkiske diktatur, for forfatteren af de ovenfor citerede passager af TERRORISME OG KOMMUNISME må der endnu hengå lange år, før han tænker på at påkalde sig demokratiet mod det stalinistiske parti!

Der er i virkeligheden tre faser i Trotskijs lange kamp som OPPOSITIONENS leder. I den første - der er udmærket beskrevet i skriftet fra 1923 NY KURS - undsiger han energisk udartningerne i Partiets indre regime og centralkomiteens politik og søger at advare Partiet mod den fare for degeneration, som den førte politik (såvel den internationale som den interne) betyder for det proletariske diktatur, hvis eneste garant Partiet er; Men, istedet for at opstille sig som kandidat til partiets ledelse, holder han sig i baggrunden og stiller sig tilfreds med at tilbagevise de beskyldninger, der rettes mod ham i den kampagne, som centralkomiteen efter 1924 sætter ind mod ham. Så tilbagetrukket er han, at han, da han i 1923 skriver NY KURS, er uvidende om den virkelige situation, der først afsløres for ham i 1925, da Kamenev og Zinoviev bryder med Stalin (2).

M.a.o., i den første fase svarer han som militant mod den parlamentariske kampagne, der rettes mod ham, og som havde samme mål som alle den slags kampagner: at afskære ham fra vejen til magten. I denne sammenhæng er det vigtigt at bemærke, at dér hvor den borgerlige stupiditet har set beviset for den "kommunistiske totalitarismes" misgerninger, ser vor retning de misgerninger, som valgbarhedsprincippet og demokratiets gennemførelse i partiorganet medfører. Det faktum, at denne kampagne er brudt ud i et parti, der kaldte sig "kommunistisk", forklares let ved det faktum, at der i Rusland ikke fandtes noget parlament; men hvad er en kamp om magten ført på grundlag af individernes konkurrence og med foragt for alle principper, om det ikke er en kamp af parlamentarisk type?

I den anden fase nøjes Trotskij ikke blot med at forsvare de marxistiske positioner mod revisionismen, der er ved magten. Han slår ind på "den vej, der skal reformere det sovjetiske regime", som han selv udtrykker det i REVOLUTIONEN FORRÅDT for at karakterisere fasen forud for 1936. På grund af et parlaments manglende tilstedeværelse kan denne reformistiske kamp ikke antage FORMEN for en legal kamp, der sigter mod at udskifte en regering, der bedømmes som uegnet til at fastholde USSR på socialismens vej, med en bedre regering udtrådt af Oppositionen. Men kampens indhold er netop dette. For de socialistiske reformister er "hovedhindringen" for den socialistiske omformning de parlamentariske flertal, der støtter de borgerlige regeringer. For den trotskistiske Opposition på dette tidspunkt synes denne "hovedhindring" at være det flertal, den støtter den stalinistiske centralkomité. I virkeligheden er hindringen, i det første tilfælde, ikke denne eller hin regering, men eksistensen af den borgerlige Stat, der må knuses og ikke "reformeres"; i det andet tilfælde findes hindringen også i Staten, i et partis magt, et parti, hvis degeneration var UUNDGÅELIG, en degeneration, som ikke forårsagedes af partiets indre regime, men tværtimod selv var årsagen til dette regime. Det, der forhindrer vulgærsocialisten i at stedfæste den virkelige hindring, er, at han ikke er revolutionær; det, den tvang den revolutionære Trotskij til i spørgsmålet om den sovjetiske Stat at falde for en reformistisk fejltagelse, er hans manglende evne til fuldstændigt at bryde med det parti, der fremsatte parolen "Socialisme i et enkelt land". I denne fase bevarer hans standpunkter dog et sidste bånd til den marxistiske tradition: det proletariske diktators skæbne afhænger af Partiet og kun af partiet. I den tredje fase bliver dette sidste bånd brudt. Hvor Trotskij i den anden fase kræver gennemførelsen af den revolutionære parlamentarisme i partiet, kræver han i den tredje den rene parlamentarisme gennemført i samfundet, dvs. kræver valgfriheden genindført i USSR.

For at illustrere den første fase henviste vi til teksten fra 1923 NY KURS, citeret ovenfor. Den her anvendte terminologi fremviser allerede den tvetydighed, som vi har undsagt ovenfor (3), hvad den iøvrigt har tilfælles med hele det bolchevikkiske partis terminologi, selv i dets sunde periode - men den anvendte metode er ikke formalistisk, thi Trotskij analyserer i NY KURS den determinisme, der, under de herskende betingelser, betyder, at partiet er i fare for at miste sin natur, som den mest revolutionære fraktion af proletariatet og derfor også sin funktion som klasseparti: "spørgsmålet om generationer i Partiet, om dets sociale sammensætning", og især dets statslige og administrative opgaver. Advarslen drejer sig ikke om partimedlemmernes manglende friheder, som i den vulgære socialdemokratiske kritik, men om forandringen i de organiske sammenhænge mellem centrum og periferi, top og bund i partiets indre, forandringen i forholdet mellem Parti og Stat, og sluttelig forandringen af partiets virkelige tradition - samtidig med at han øver en rent formel kritik. Man kan selv dømme herom:

"En ting må man søge at forstå: det væsentlige i de øjeblikkelige uenigheder og vanskeligheder ligger ikke i det faktum, at "sekretærer" skulle være gået for vidt, og at man må kalde dem til orden, men i det faktum, at partiet i sin helhed forbereder sig på overgangen til et højere historisk stade... Det drejer sig ikke om at bryde med de

bolchevikkiske organisationsprincipper, som nogle vil have os til at tro, men at anvende dem under de betingelser partiets nye etape stiller 4). Det drejer sig først og fremmest om at indføre sundere forhold mellem de gamle kadrer og flertallet af medlemmerne, der er kommet til efter oktober. Den teoretiske forberedelse, den revolutionære oplæring, den politiske erfaring repræsenterer vor grundlæggende kapital, hvis vigtigste indehavere er partiets gamle kadrer. På den anden side, så er partiet i sidste ende en kollektivitet, hvis bevægelsesretning bestemmes af alles tankegang og vilje. Det er klart, at i den komplicerede situation, der kendetegnede perioden umiddelbart efter Oktober, var partiet i stand til at bane sig vej fremad, især fordi det til det yderste kunne anvende den erfaring, som den gamle generation havde ophobet, den generation, hvis repræsentanter betroedes de vigtigste poster i organisationen. Resultatet heraf er blevet, at den gamle generation, der spillede den ledende rolle i partiet, ER BLEVET OPSLUGT AF DE ADMINISTRATIVE SPØRGSMÅL... og nu, for de kommunistiske masser fremstår som eksempler på den rent skolestiske deltagelse i det politiske liv: elementære politiske instruktionskurser, efterprøvelse af kadrernes viden, partiskoler... . Heraf apparatets bureaukratisering, dets isolering i forhold til masserne, dets løsrevne eksistens.. Det faktum, at partiet lever i to adskilte etager, rummer adskillige farer... . Den væsentligste fare ved den "gamle kurs", der er resultatet af såvel generelle historiske årsager som vore specielle fejltagelser er, at partiet udviser en fremadskridende tendens mod den situation, hvor nogle få tusinde kammerater, der danner partiets ledende kadrer, står i modsætning til partiets øvrige masser, som for dem kun udgør et aktionsredskab. Hvis dette regime fortsætter, vil man på langt sigt risikere en degeneration i partiet, i begge dets poler, dvs. i de unge lag og i de gamle kadrer... . I sin gradvise udvikling truer bureaukratismen med at adskille de ledende fra masserne, at koncentrere deres opmærksomhed udelukkende om de administrative spørgsmål, om udnævnelser, og truer ligeledes med at indsnævre deres horisont, at svække deres revolutionære forståelse, dvs. truer med at frembringe en mere eller mindre opportunistisk degeneration i den gamle garde eller i det mindste i en betragtelig del af den!"

Idet han herefter går over til at betragte partiets sociale sammensætning, bemærker Trotskij:

"...PROLETARIATET VIRKELIGGØR SIT DIKTATUR GENNEM DEN SOVJETTISKE STAT. DET KOMMUNISTISKE PARTI ER PROLETARIATETS LEDENDE PARTI OG SOM FØLGE HERAF LEDER AF DETS STAT. HELE SPØRGSMÅLET DREJER SIG DERFOR OM AT UDØVE DENNE MAGT UDEN AT SMELTE SAMMEN MED STATENS BUREAUKRATISKE APPARAT... . Kommunisterne er grupperet på forskellig vis, eftersom de befinder sig i partiet eller i statsapparatet. I det sidste er de placeret hierarkisk i forhold til hinanden og i forhold til ikke-partimedlemmer. I partiet er de alle lige, hvad angår opgavernes fastsættelse og de grundlæggende arbejdsmetoder. I partiets ledelse af økonomien bør partiet tage hensyn til de erfaringer og iagttagelser, alle partimedlemmer har gjort, til alle partimedlemmers meninger, på hvilket niveau i den økonomiske administration disse medlemmer end befinder sig. Vort partis væsentlige, enestående fordel består i, at det hvert øjeblik er istand til at betragte økonomien med den kommunistiske metalarbejders, den kommunistiske specialister, den kommunistiske direktørs og den kommunistiske handlendes øjne, at forene disse arbejderes erfaringer, som kompletterer hinanden, at uddrage resultatet og således bestemme de generelle direktiver for økonomien og de specielle direktiver for hver enkelt virksomhed. Det er klart, at denne ledelse kun kan udøves på grundlag af et levende og aktivt demokrati i partiets indre 5). Når, derimod, apparatet tager overhånd, VIL DE EKSEKUTIVE ORGANERS ADMINISTRATION TRÆDE I STEDET FOR PARTIETS LEDELSE (komiteer, bureauer, sekretærer osv...). I en sådan udførelse af ledelsesfunktionen vil det, der kendetegner partiets vigtigste overlegenhed, dets

mangeartede kollektive erfaring, TRÆDE I BAGGRUNDEN. LEDELSEN VIL ANTAGE KARAKTER AF REN ORGANISATION OG OFTE DEGENERERE TIL KOMMANDERING OG POSEKIGGERI. Partiapparatet vil blive mere og mere optaget af detaljerne i sovjetapparatets opgaver, vil blive mere og mere opslugt af de daglige problemer, mere og mere indflydet af dem og stillet over for disse detaljer tabe de store linjer af syne. HELE DEN SOVJET-TISKE STATS DAGLIGE BUREAUKRATISKE PRAKSIS VIL SALEDES TRÆNGE IND I PARTIETS APPARAT og her introducere bureaukratismen. Partiet, som kollektivitet, vil ikke længere føle sin magt, thi det udøver den ikke... . Dette resulterer i utilfredshed og manglende forståelse, SELV I DE TILFÆLDE HVOR DENNE MAGT UDØVES. Men denne magt kan kun holdes på den korrekte linie, hvis den ikke bortsmuldes i usle detaljer, men antager en systematisk, rationel og kollektiv karakter. Således ødelægger bureaukratismen ikke blot partiets indre sammenhæng, MEN SVÆKKER DETTES NØDVENDIGE HANDLEKRAFT OVER FOR STATSAPPARATET. De, der ivrigst kræver partiets ledende rolle i Sovjetstaten, bemærker oftest slet ikke dette."

NOTER: 1) Opkaldt efter navnet på den emigrerede Ustrialov, der som den første forudså Sovjetstatens omdannelse til en sædvanlig borgerlig stat, som man måtte støtte.

2) Under dække af Lenins sygdom dannedes et "Hemmeligt Politisk Bureau", i hvilket deltog alle medlemmer af det officielle Politiske Bureau undtagen Trotskij; formålet med dette komplot var at forhindre, at denne overtog ledelsen af partiet.

"Alle spørgsmål blev på forhånd afgjort i dette Hemmelige Politiske Bureau, hvis medlemmer var bundet af fælles ansvar. De aftalte gensidigt at undlade polemik mod hinanden og samtidig at søge alle påskud til at gribe ind "mod Trotskij". Der fandtes i de lokale organisationer tilsvarende hemmelige centrer forbundne med "septumviratet" i Moskva og underkastet en streng disciplin. Korrespondancen foretoges i en speciel ciffer-skrift. Partiets og statens ansvarlige funktionærer blev systematisk udvalgt efter dette ene kriterium: imod Trotskij... . De medlemmer af partiet, der protesterede mod denne politik, blev ofre for ondsindede angreb under påskud, der intet havde at gøre hermed, og som ofte var pure opspind. På den anden side kunne elementer, der i det første femår af sovjetmagts eksistens ubarmhjertigt ville være blevet jaget ud af partiet, nu sikret deres positioner ved fjendtlig indgriben mod Trotskij. Efter slutningen af 1923 blev det samme gennemført i alle partierne i Kommunistisk Internationale... . Man udvalgte kunstigt, ikke de bedste, men de, der lettest tilpassede sig. Ledernes situation afgang nu kun af apparatet. Ved slutningen af 1923 var allerede 3/4 af apparatet udvalgt: det blev nu muligt at føre kampen ud blandt masserne. I efteråret 1923 og i efteråret 1924 begyndte kampagnen mod Trotskij; hans gamle uoverensstemmelser med Lenin, der stammede ikke blot fra før Revolutionen, men også fra før krigen, blev pludselig draget frem, forvandsket, overdrevet og præsenteret for masserne som værende spørgsmål af brændende øjeblikkelig vigtighed. Masserne blev overraskede, forvirrede og forskrækkede. I mellemtiden førtes udvælgelsesprincipperne ned på et endnu lavere niveau. Man kunne ikke længere udøve funktioner som fabriksleder, sekretær for fabriksceller, formand for lokale eksekutivråd, bogholder eller maskinskriver uden som anbefaling at skulle præsentere sin anti-trotskisme." (Denne beskrivelse findes i Trotskijs artikel: Hvordan kunne det gå til? Konstantinopel feb. 1929)

3) Se Kommunistisk Program nr. 6, s.23 note 1: det italienske Venstres kritik af brugen af udtrykkene "demokrati" og "demokratisk centralisme".

4) Det drejer sig om den "etape", der kendetegnes ved opgivelsen af håbet om en tysk revolution i oktober 1923, hvilket betød, at man kunne forudse en forlængelse af USSR's isolation på den ene side og af den vedvarende indre økonomiske krise, trods den lettelse NEP-politikken havde medført, på den anden side.

5) se side 24 dette nummer

## Varför Ryssland inte är socialistiskt.

### Del 1.- DEN RYSKA KAPITALISMEN

Fastän arbetaren, som bokstavligen förgiftats med den nationalistiska reformismen, knappast längre vänder sina blickar mot det "sovjetiska paradiset", så har frågan om dagens Ryssland förtjänar beteckningen socialistisk eller ej inte alls förlorat sin betydelse. Att det europeiska proletariatet under de senaste femtio åren passivt har accepterat de värsta kapitalistiska exploateringsmetoder (prestationslön, ackord, produktivism osv.), beror till mycket stor del på att dess ledare, som blint lyder Kremles minsta vink, prisat användandet av den kapitalistiska exploateringen i Ryssland som socialismens kärna<sup>1)</sup>. För att det europeiska proletariatet en dag skall lyckas med att segerrikt resa sig mot kapitalismens förnedrande former för arbetskraftens exploatering, måste det först kunna pulvrисera det som återstår av de gamla illusionerna. Det måste övertyga sig om vad den politiska och sociala regimen i Ryssland, som lögnaktigt kallar sig "kommunistisk", i verkligheten är för någonting. Återupptagandet av det internationella proletariats kamp förutsätter sammanstörtningen av myten om att den ryska ekonomin skiljer sig från västvärldens kapitalistiska ekonomi.

Är följande drag, som det ryska samhället cyniskt basunerar ut -kraftiga sociala skillnader, lönernas rangordning, kategoriprivilegier, arbetsdelning som spärrar in de som arbetar med händerna i fabriken helvete och ger de intellektuella monopol på bekvämligheten, förenliga med socialismen, något som de "kommunistiska" partierna fräckt försäkrar? Villan till Kosygin, det usla kyffet till arbetaren; månskotten och köerna framför kötthandeln; kärnvapenrustningen och bristen på spannmål eller kött, är det det som skall utgöra de föga uppbyggliga bilderna av morgondagens samhälle? På dessa frågor räcker det inte att svara nekande. Borgarklassen har redan förstått att på ett skickligt sätt använda vissa arbetares misstränkning inför avslöjandet av den ryska verkligheten. I huvuddrag säger den till dem: eftersom kommunismen inte erbjuder någonting bättre, varför nöjer ni er då inte med vår goda gamla demokratiska kapitalism?

Ett tal som knappt förändrats hos förespråkarna för "nya vägar till socialismen": varje folk har sin socialism, i det man tar hänsyn till deras traditioner och deras "civilisationsgrad"! När vi revolutionära kommunister avslöjar den falska ryska kommunismen, så är det ingalunda för att arbetarna skall få avsmak för sanningen. Vi måste alltså bevisa att det nuvarande ryska samhällets lyten är gemensamma för alla existerande politiska och sociala regimer, eftersom alla - Ryssland inbegripet - är kapitalistiska.

Att uttala sig om detta för Rysslands del förutsätter att man känner till socialismens elementära kännetecken; men till och med detta är bara möjligt under förutsättning att man först känner till vad kapitalismen är för något? Det är precis det som de stora förståsigpåarna är okunniga om; de som talar vitt och brett över detta ämne i television och radio eller som behandlar det i lärda arbeten. Det gäller i själva verket inte att urskilja endast några bispunkter och tillfälligheter i detta produktionssätt, utan att definiera dess fundamentala kännetecken, för att under alla förhållanden kunna känna igen det.

not 1) I länder som Sverige och Danmark, där stalinismens inflytande på proletariatet varit mindre än i exempelvis Frankrike och Italien, har Socialdemokratin istället dragit fördel av den kapitalistiska exploateringen i Ryssland i rent anti-socialistiskt syfte, som avskräckande exempel på kommunism.

Dessa kännetecken kan sammanfattas på följande mycket summariska sätt:

I det kapitalistiska samhället produceras varor, det vill säga att den huvudsakliga mänskliga aktiviteten där ägnas åt tillverkning av föremål, som är avsedda att utbytas mot pengar, dvs. sållas. Den stora massan av producenter är berövade produktionsmedlen (i motsats till hantverkaren eller småbonden, som förfogar över sina egna arbetsinstrument).

Dessa producenter förfogar bara över sin egen arbetskraft och är alltså nödsakade att sålla den. Arbetskraften är alltså anpassad till produktionens moderna villkor: samverkan i arbetet, industriell koncentration, hög produktionsteknik. Alla ekonomiska utbyten, köp och försållning av varor och i synnerhet den särskilda vara som arbetarnas arbetskraft utgör, verkstålles med pengar.

Kapitalet föds och utvecklas på grundval av alla dessa faktörers kombinerade användning. Den samhållsklass, som är berövad produktionsmedlen och nödsakad att sålla sin arbetskraft, är proletariatet. Denna arbetskraft är en vara som har den "mirakulösa" egenskapen att producera mer rikedomar än den kråver för sitt uppehålle och sin reproduktion (med andra ord, under en 8-timmars arbetsdag, producerar arbetaren under t. ex. 4 timmar värdet av sin dagslön, men fortsåtter att arbeta ytterliggare 4 timmar för kapitalet).

Arbetskraftens pris utgör arbetarens lön. Den existerande skillnaden mellan denna lön och värdet av de producerade varorna förblir den klass' egendom som förfogar över produktionsmedlen: den kapitalistiska klassen. Skillnaden kallas mervärde eller profit och utbytes i sin tur mot ny arbetskraft och nya arbetsprodukter (maskiner, råvaror etc.) d.v.s. blir kapital. Upprepat i det oändliga är denna process kapitalackumulationen.

Dessa olika element är mycket nära knutna till det kapitalistiska produktions-såttet och således oskiljaktliga från det. Det är följaktligen en fräck lögn att låtsas som om ett samhålle förtjänar beteckningen socialistisk då det i dess inre existerar pengar utbytbara mot arbetskraft, lönen för vilken arbetarna skaffar sig de nödvändiga produkterna för sina och sina familjers uppehålle, ackumulationen av värden som förblir företagens eller statens egendom. Men sådant är just dagens ryska samhålle.

I USSR kan en grupp individer, med rubler som Statsbanken lånar den, köpa arbetskraft och hos sig behålla skillnaden mellan det producerade värdet och beloppet av utbetalda löner. Så är fallet med de kortvariga anonyma företag, som uppför boståder och offentliga byggnader på entreprenad; så är fallet med kolchoserna, som avlönar kategorier av löntagare, såsom traktorförare och såsongarbetare med pengar; så är sedan några år fallet med dessa kolchoser, som också kan anställa lönearbetare för att uppföra konservfabriker och andra förådlingsindustrier på statsmaktens uppdrag genom att använda dels sin företagsprofit, dels systemet att avlöna fabrikernas arbetskraft, och så är slutligen fallet med själva de statliga företagen, som betalar sina arbetare med pengar, och därigenom uppmuntrar och utvecklar de lönehierarkin efter arbetskraftens kvalifikation och investerar, det vill säga omvandlar den realiserade profitten, till kapital.

I Ryssland betalar arbetaren i pengar hela mængden av livsmedel och produkter som är nödvändiga för honom, utstår vanmäktigt marknadsfluktuationerna och till och med de individuella producenternas spekulation — dvs. kolchosbornas, som, förutom sin del av hela kolchosinkomsten, förfogar över egen boskap och egna åkerfålt och som fritt såller produkterna därifrån till det pris de kan få ut.

I USSR, slutligen, ger pengar ränta, dels i form av lån, utgivna av Staten och som, precis som i kapitalismens klassiska länder, ger en avkastning åt innehåvarna av värdepapper, dels i form av räntan som Staten själv uppbår på de summor, som den lånar till sina egna företag.

Vad är det som är annorlunda i det kapitalistiska Västerlandets borgerliga samhållen? I USSR fungerar allt i bytesvärdets tecken, det som i det moderna sam-

hället är den enda källan till profiten, kapitalet, ackumulationen, exploateringen av arbetskraften. I Ryssland är allt utbytbart mot dessa förbannade pengar, allt är till salu: prostituerades tjänster såväl som de intellektuellas, vars uppgift består i att sjunga lovsånger till den nationella "socialismen" och att i största allmänhet slicka de mäktigas stövlar.

Nästa gång skall vi förklara varför ett sådant sällskap av affärsmän, kopplare och parasiter har kunnat bildas på ruinerna av den storslagna Oktoberrevolutionen, till priset av det ryska proletariats blod och svett.

Men nog räcker det för ögonblicket för att understryka detta väsentliga faktum: socialismen är oförenlig med den kapitalistiska ekonomins kategorier: pengar, lönarbete, kapitalackumulation. (artiklen fortsättes)

- o - o - o -

Fortsat fra side 21 nederst:

5) Udtrykket skal her betegne forhold, der står i modsætning til de, der i samfundet stammer fra den sociale arbejdsdeling og klasse modsætningerne: bureaukratisk tvang på den ene side, passivitet og tavs modstand på den anden; kommanderen og lydighed; "administrativ viden" og uvidenhed..., alt det, der i klassepartiet VIL FORSVINDE GRADVIST, eftersom det, omend det ikke fuldstændigt kan abstrahere fra de omgivende borgerlige betingelser, er et frivilligt forbund af individer, der stræber mod et fælles mål, og dette mål er netop det klasseløse samfund UDEN SOCIAL ARBEJDSDELING og derfor uden politisk eller selv administrativ tvang.

(fortsættes i næste nummer)

-----

#### DET INTERNATIONALE KOMMUNISTISKE PARTIS ORGANER

KOMMUNISTISK PROGRAM (organ i Norden - på dansk/svensk)

KOMMUNISTISK FACKOPPOSITION (fagligt organ - på svensk)

- fællesabonnement sammen med DET KOMMUNISTISKE VENSTRES TEKSTER

- Årligt

sv.kr.10-

da.kr.15-

INTERNATIONALE REVOLUTION (tysk organ)

- pr. nummer

sv.kr. 1-

da.kr. 1½

PROGRAMME COMMUNISTE (internationalt, teoretisk tidsskrift)

LE PROLETAIRE ( fransk organ - udkommer 2 gange om måneden)

SYNDICAT DE CLASSE (fagligt organ - udkommer hver måned)

- årligt fællesabonnement . . . . . sv.kr.20-

da.kr.30-

IL PROGRAMMA COMUNISTA (italiensk organ - udkommer 2 gange om måneden)

IL SINDACATO ROSSO (fagligt organ - udkommer hver måned)

- årligt fællesabonnement . . . . . sv.kr.14-

da.kr.20-

-----

Liste over partiets øvrige publikationer, bøger, pjecer osv. findes i de øvrige numre af KP og er på ovennævnte sprog samt på engelsk og spansk.

-----

#### BOGLADER MED VOR PRESSE PÅ DANSK/SVENSK OG FRANSK:

STOCKHOLM: BIBLIOTEKSBOKHANDLEN - Stureplan

LUND : BOKCAFEET - S:t Petri Kyrkogata nr.7

KØBENHAVN: DEMOS - Grønnegade nr.37

BOGKAFFEN - Magstræde

-----